

Eindelijk: plaat twee van de Ruben Hoeke Band

"Ik had zoiets van: zoek het allemaal maar uit"

[3VOOR12 NOORD-HOLLAND](#) tekst: Joost Burger
zaterdag 29 mei 2010 17:22

Vier jaar na het uitkomen van de succesvolle cd *Sugar* is er nu eindelijk het tweede album van de Ruben Hoeke Band. Het nieuwe geesteskind van het kwartet luistert naar de naam *Coexist*. 3VOOR12/Noord-Holland sprak de heren, die meer willen zijn dan een bluesrock-band alleen.

Ruben Hoeke, zoon van wijlen pianist Rob Hoeke, richt in 2004, na getourd te hebben met Thé Lau en Roberto Jacketi & The Scooters, de Ruben Hoeke Band op en wordt er hard gewerkt om in 2006 *Sugar* uit te brengen. Deze cd, met Remco van der Sluis op drums, Dave Besse op bas en Frank van Pardo op zang wordt uitermate goed ontvangen en is in 2007 zelfs de best verkochte Rhythm and Blues cd van hun platenmaatschappij Munich Records. In 2008 mag Hoeke zichzelf 'beste gitarist van Nederland' noemen waarvoor hij een duiveltje in ontvangst mag nemen.

Tot zover een klein stukje historie. "Dat was een mooie tijd waarin we erg veel geleerd en gelachen hebben", vertelt Hoeke, "maar het heden is veel leuker om naar te kijken." En dat doen we dan ook.

Aan tafel zitten de vier artiesten die samen de huidige samenstelling van de Ruben Hoeke Band vormen. Frank van Pardo is samen met Ruben Hoeke de vaste kern, Ralph de Lange (bas) en Arjen Knaap (drums) vormen sinds 2008 de solide ritmesectie van de getalenteerde band. Met deze vier bespreekt 3VOOR12/Noord-Holland het nieuwe album *Coexist* en vroeg hen onder anderen waarom we zolang hebben moeten wachten op een nieuwe plaat.

Nieuw materiaal

Vele optredens in Nederland maar ook in België, Denemarken, Ierland en Hongarije weerhielden Hoeke en Van Pardo van het schrijven van nieuw materiaal. "De reacties op *Sugar* waren zo goed en daar kregen we zo veel optredens door, dat we helemaal niet toekwamen aan het schrijven van nieuw materiaal", verklaart Frank van Pardo. Ruben Hoeke vult hem aan: "We zijn eind 2008 al wel begonnen met opzetjes te maken voor nieuw materiaal, waar we uiteindelijk niks mee hebben gedaan. Maar we waren dus wel al bezig."

Een andere reden waarom de plaat langer op zich liet wachten was het noodlottige feit dat de harde schijf was gecrashed. Vier maanden van hard werken was in één klap weg. "Daar was ik letterlijk en figuurlijk ziek van", verklaart Hoeke. "Toen had ik echt wel even zoiets van: zoek het allemaal maar uit." Gelukkig pakten de heren al snel de draad weer op en in vier dagen stond al het materiaal er opnieuw op. Het resultaat: *Coexist*, een plaat die volgens de bandleden tien keer beter is dan de eerste opnames en veel volwassener en muzikaler klinkt dan *Sugar*.

Coexist is een treffende titel. Hoeke hoorde het woord in een film. "Het betekent naast elkaar bestaan, en dat dekt de lading perfect. Wij bestaan als vier individuen in een band. De teksten gaan over saamhorigheid; de nummers zijn allemaal verschillend qua stijl en er spelen diverse gastmuzikanten mee op de plaat." De naam is spontaan ontstaan, en dat past goed bij de band.

Niet op de voorgrond

De plaat begint meteen stevig met *A Change Is Gonna Come*, een nummer dat geïnspireerd is op de Amerikaanse verkiezingen. Hoeke laat zijn gitaar op de achtergrond spreken en speelt in dienst van het nummer. "Ik hoef niet zo nodig op de voorgrond te staan, liedjes maken vind ik veel leuker", legt hij uit. De stuwende baslijnen en de bijna hypnotiserende drums maken duidelijk dat deze plaat op vol volume gedraaid dient te worden. *Boogie Music* houdt het tempo en het volume vast en knalt zoals de band live speelt.

Het vierde nummer *Close My Eyes* heeft een mooi soulkarakter, maar dan wel met een scherp randje. Het vormt een opmaat naar *Last Goodbye*, een schoolvoorbeeld van de spontane wijze waarop *Coexist* is opgenomen. Dit nummer, dat gaat over de moeder van Frank van Pardo, die in augustus 2009 kwam te overlijden, kreeg de uiteindelijke tekst pas in de studio. "De emotie die hij bij dat nummer voelt hoor je gewoon terug op de plaat. Frank slaat over in het nummer, en juist die emotie is zo gaaf. Dat hebben we

gelaten voor wat het is, dat maakt het nummer wat het is", aldus Knaap.

Walking In The Rain met Peter Cook als extra zanger en Dany Lademacher op gitaar is dan weer heel andere koek. Een reageritme afgewisseld met stevige rock laat zien dat de Ruben Hoeke Band meer is dan een bluesband. Hoeke vertelt: "De plaat bevat zo veel stijlen, rhythm and blues, pop, rock, soul, zelfs een op fado geïnspireerd nummer (*Song For Boaz*, red.). Weliswaar zijn veel nummers opgebouwd uit drie akkoorden en een zes achste maat, maar daar houdt de overeenkomst dan ook mee op."

Love & Mercy is dan weer een pop nummer met een intro dat aan U2 doet denken, maar dan wat steviger en toch met een bluessausje er overheen. De cd kent een verrassende afsluiter in *True Love*. "*True love* is ook een gaaf nummer", vertelt Hoeke. "Sophie de Rijk speelt hier op mee met viool en dat geeft het een wat duister en depresief tintje." Het zorgt er voor dat de plaat echt af is en laat je achter met een wow-gevoel.

Met *Coexist* heeft de Ruben Hoeke Band een uitstekende opvolger voor *Sugar* gemaakt. Of ze met deze plaat uit het hokje bluesrock gehaald zullen worden valt te betwijfelen, want de blues is nog steeds behoorlijk aanwezig. Voor de luisteraar is dat zeker niet erg; de afwisseling in stijlen maakt van *Coexist* een verrassende en frisse cd tussen het standaard blueswerk.